

Şoaptele din adânc

Daniel Vişan-Dimitriu

Iubirea mea şopteşte: "Bun rămas!"
Acelora de sub un cer albastru
Ce-ar vrea să-i schimbe viaţa de sihastru
În tot ce-a fost la ultimul popas.

Era lumina dintr-un vis frumos
Ce mângâia o viaţă trecătoare
Cu raza-i caldă şi strălucitoare,
Ca într-un murmur tainic şi duios.

Era, pe cerul ei, eternul zbor,
Atingere de zări şi ţărmuri care,
Înmărmurite, se-ntrebau: "Cum, oare,
Ar fi plutirea-n zborul de cocor?"

Era, ea însăşi, visul – vis şi dor
Ascuns în faldul dintr-un timp ferice
Al sufletului ce-i era complice,
Şi sclav, şi adăpost, şi-al ei izvor.

A întristat-o ultimul popas
Şi-au alungat-o norii de furtună
În hăul care-ncearcă să-i răpună
Şi ultima-i şoptire: "Bun rămas!"